

ČESKOBRODSKÝ LEGIONÁŘ

zpravodaj jednoty ČsOL
v Českém Brodě

Ročník : 2008

číslo : 004

Dopis čestného předsedy ČsOL gen. Sedláčka jednotám

Vážené sestry, vážení bratři,

dlouho jsem uvažoval, zda mám tento dopis napsat či ne. Protože nevidím a mám dost času na přemýšlení, nakonec jsem se rozhodl, že tento dopis napíši. Myslím, že jsem jeden z posledních nebo dokonce poslední z těch, kteří v roce 1990 a 1991 obnovovali ČsOL. Stal jsem se jejím předsedou a nyní jsem čestným předsedou a tak mám snad právo či dokonce povinnost, abych vyjádřil své myšlenky. Jsou to mé myšlenky, mé názory, které nikomu nevnučuji tak, jak je to v poslední době zvykem. Myšlenka obnovit ČsOL byla naprosto spontánní a shodli jsme se na ní jak tehdejší sdružení zahraničních vojáků západ, tak o něco později zřízené sdružení zahraničních vojáků východ a myšlenka byla obnovit ty myšlenky a ty názory či idee, za které bojovali českoslovenští legionáři v 1. světové a válce a za které jsme bojovali i my za 2. světové války, my, kteří jsme se považovali za pokračovatele idejí a myšlenek legionářských.

Tyto myšlenky se dají shrnout do několika hesel. Jsou to: demokracie, svoboda, spravedlnost a slušnost. Když jsem byl zvolen předsedou ČsOL, uvědomil jsem si, jakou obrovskou sílu tato organizace měla a jakou obrovskou sílu měly tyto myšlenky, za které jsme jak my tak oni bojovali, jak jsou úžasné. A já jsem se snažil s pokorou ne velet, ale sloužit této organizaci.

Protože jsme začínali od začátku, museli jsme to vše dělat ještě v rámci Českého svazu bojovníků za svobodu (ČSBS). Tady je nutno říct jednu věc - Československá obec legionářská byla založena v roce 1921 a Svaz bojovníků za svobodu byl založen po únoru 1948 s tím, aby byly všechny odbojové složky, které po válce vznikly, včetně těch, které existovali za první republiky, zrušeny a násilím natlačeny a nacpány do tohoto spolku. Proto jsme se tam nikdy necítili dobře a ani po listopadu 1989, i když byl Svaz částečně očištěn, pořád jsme neměli dobrý pocit.

Organizace ČsOL postupně pokračovala, byly zřizovány jednoty, bylo zvoleno předsednictvo, výbory a také postupně byla ČsOL oficiálně uznána a zaregistrována. To v ČSBS nebylo jaksi moc vítáno a já jsem měl vždy potíže, abych uhádal a obhájil to, co ČsOL provádí. ČsOL měla před válkou i krátce po válce obrovský majetek. Ten byl nejprve zabaven za okupace, kdy byla samozřejmě ČsOL zrušena, jako nepřítel Říše a byl také zabaven za komunistického režimu, kdy byla ČsOL opět zrušena, opět jako nežádoucí organizace, která navazovala na prvorepublikové demokratické hodnoty.

Objektů, které patřily ČsOL, bylo asi 70 a v archivu ČSBS byly nalezeny doklady a byla zřízena komise, která tyto objekty postupně prozkoumala a objela. Vedoucím této komise byl gen. Pernický. a snažili jsme něco se z tohoto bývalého majetku ČsOL získat zpět. Některé majetky byly nedostupné. Například tam byly školky nebo zdravotnická zařízení, ale většina patřila tehdy armádě. Ta však nebyla ochotna nám něco z těchto majetků vrátit. Bylo vytipováno asi 19 objektů, ale armáda nám tehdy nedala nic. Potom jsme vytypovali asi 7 objektů, opět bez výsledku, ale při konečném jednání na MO za ministrování ministra Holáně, bylo velké zasedání, kde byli přítomni všichni představitelé armády a zástupci

ČsOL. Tam bylo dohodnuto, že nám dají hotel Legie v Praze. Bylo to trochu složité, protože tento objekt nepatřil před válkou ČsOL, ale Sdružení důstojníků a rotmistrů v záloze a než se dotáhlo jednání do konce, bylo to velmi složité. Já jsem tenkrát podepisoval s tehdejším náměstkem ministra obrany a nynějším ministrem financí Kalouskem protokol o převzetí. Trvalo to nějaký čas, než se to všechno vyřídilo a než jsme dokázali získat první peníze od nájemce tohoto hotelu. Tím jsme se jaksi finančně osamostatnili a nebyli jsme závislí jen na dotacích, které dostává ČSBS.

Jedním z důvodů, proč byla obnovena ČsOL bylo, že za komunistického režimu byl velice striktně rozdělován odboj na východní a západní. Východní byl preferován, západní prakticky zmizel. Zmizeli letci, tanková brigáda téměř a i především západní důstojníci, pokud neutekli, byli vyházeni a spousta jich byla vězněna. Toto rozdělování na východ a západ bylo skutečné ze začátku zrušeno (*po listopadu 1989*). Bohužel, když byla zřízena Historická skupina 1. Československého Armádního sboru, kde byli soustředěni samozřejmě všichni, kdo bojovali na východě, tak se toto rozdělení opět vrátilo. Já jsem byl od začátku proti tomu a pokud jsem byl pozván na jejich zasedání, vždy jsem se tam snažil vyslovit svůj názor. A zde vidím možný začátek toho, co se nyní děje, protože titíž lidé, kteří tenkrát byli ve funkcích v rámci Historické skupiny 1. Československého Armádního sboru se objevují nyní v těch zmatcích.

Když už ČsOL celkem hladce fungovala, jednoty byly zaběhnuté a pracovaly, začali jsme přemýšlet o budoucnosti ČsOL. Uvědomili jsme si, že pokud nenajdeme nějaké nástupce, jsme jako ČsOL odsouzeni k zániku tak, jak je dnes odsouzen ČSBS, který nemá žádné nástupce. Samozřejmě nás napadlo to, že našimi přirozenými nástupci by měli být ti novodobí váleční veteráni, kteří jsou nasazováni v různých misích buď pod vlajkou NATO nebo pod jinou vlajkou některého z našich spojenců. Tak jak je to běžné ve všech zahraničních armádách, kde ti staří veteráni, kteří mají za sebou 2. světovou válku a ještě žijí, jsou nahrazováni těmi, kteří byli válčit v Korei, ve Vietnamu či jinde. To byl náš úmysl a začali jsme na tom pracovat. Zpočátku to vzbudilo veliký odpor, protože staří veteráni říkali: „my jsme tam šli dobrovolně a za pár šupů, kdežto ti co tam chodí dnes, tam jdou za dolary“, avšak snažili jsme se jim vysvětlit, že není možné porovnávat rok 1940 a rok 2000, že to prostě nejde. Jiná možnost prostě neexistuje a jestliže chceme zachovat to, za co bojovali českoslovenští legionáři v první světové válce a za co jsme bojovali i my, tedy za ty myšlenky a tradice, na kterých vznikl svobodný Československý stát v roce 1918, je to jediná možnost, jak to provést. Podle našeho názoru bylo nutné s nimi co nejdříve navázat nějaký kontakt. Já sám jsem musel ze zdravotních důvodů skončit v roce 1998. Po mě se stal předsedou Jan Štursa, ovšem ten svůj termín nekončil, protože zemřel a pak nastalo jakési bezvládí. Tehdy tu byl místopředseda Jaroslav Procházka a tajemník Andršt. Za jejich působení byla podepsána jedna z nejhorších dodatečných smluv s hotelem Legie a sice pronájem hotelu na 50 let.

V roce 2001 na dalším sněmu ČsOL byl zvolen předsedou gen. Antonín Špaček a bylo pokračováno ve stylu, v jakém to doposud jelo a byl rozšířen styk s novodobými veterány. Byla zde totiž pochopitelná snaha, aby co nejrychleji byli zapojeni do našich jednot, pokud ještě my staří žijeme. Bylo důležité, aby jaksi

nasákli tím, za co jsme bojovali my a aby brali za své i naše ideály a předávali je dál.

Před dalším sněmem, v roce 2004, byl podepsán jeden důležitý dokument, který podepsali bratři Špaček a Příbyl. Protože novodobí legionáři se sdružovali a vytvářeli krajské organizace, bylo v tomto dokumentu potvrzeno, že tyto krajské organizace novodobých veteránů mohou vstoupit do ČsOL jako jednotlivé jednoty a že jejich legitimace, které patří Sdružení válečných veteránů budou platit i jako legitimace ČsOL. Novodobí veteráni se tak postupně dostávali do vyšších funkcí, pracovali na ústředí a tudíž i v různých výborech ČsOL.

Na sněmu v roce 2004 byl opět zvolen předsedou gen. Špaček, ovšem nedokončil svůj termín, protože předčasně zemřel. Do nového sněmu v roce 2007 tedy vedl ČsOL 1. místopředseda bratr Příbyl. Já jsem se po svém odstoupení sice zajímal, co se děje v ČsOL, ale víceméně jsem se ničeho nezúčastnil, občas jsem se podíval na nějakou schůzi, ale jinak jsem se držel stranou. Ale tady jsem nějak cítil, že tento sněm bude velice důležitý a tak jsem na něj přišel. Já mám výhodu podle Stanov, že jakožto čestný předseda mám možnost zúčastnit se jakéhokoli zasedání. Vyslechl jsem si velice pozorně projev tehdejšího místopředsedy Václava Příbyla a jaksi mě překvapilo to, že on všechno, co se dělo doposud, zavrhl, že všechno bylo špatné, narážel na osobu Antonína Špačka ačkoli jeho jméno tam nikdy nevyřknul. Prostě všechno, co se dělo v minulém období, bylo špatně, špatné hospodaření s hotelem, špatné smlouvy atd. Když jsem si to potom zvážil, tak jsem jaksi zpozorněl, protože bratr Václav Příbyl jakožto 1. místopředseda se přece z titulu své funkce podílel na všem, co se mezi sněmy dělo. On jako místopředseda byl všude, na všech zasedáních, a jestliže se tam dělo něco špatně, tak to padá to i na jeho hlavu – patrně si to při své kritice neuvědomil. Protože pokud se tam něco dělo špatně, tak i on je za to odpovědný. Později jsem se dozvěděl, že na předsednictvu byl bratru Příbylovi naznačen úplně jiný proslov, ale on si ho předělal podle svých představ. Já jsem se při svém proslovu věnoval dvěma věcem. Jednak tomu, že ti staří vojáci z druhé světové války již stárnou - věkový průměr „západáků“ je kolem 90 let, mě samotnému jako jednomu z nejmladších je 90 let a „východáci“ mají věkový průměr zhruba o 5 let mladší, tudíž je jim 84 let. I toto je již značný věk a už nedává záruku, že tito lidé jsou schopni kloudně něco vymyslet, o něčem uvažovat a o něčem rozhodnout a že je nutné, aby do ČsOL byli co nejvíce zapojeni mladší lidé - novodobí váleční veteráni, kteří mohou činnost ČsOL oživit, zprůhlednit a hlavně zachovat. Organizace tohoto sněmu byla víceméně pod taktovkou „východáků“. Bratr Příbyl řídil zahajovací proces do voleb, předsedou volební komise byl gen. Masopust, předsedou mandátové komise pluk. Palička. O výsledcích obou komisí byl samozřejmě udělán zápis, který byl odsouhlasen sněmem, jak je to běžné a podle stanov ČsOL. Výsledek voleb byl zřejmě nečekaný a pro skupinu těch, kteří sněm pořádali jistě i překvapivý. Předsedou byl zvolen MUDr. Pavel Budinský, 1. místopředsedou MUDr. Jindřich Sitta, 2. místopředsedou Jaroslav Chejstovský a 3. místopředsedou Alexandr Beer. Zároveň se tam odehrála jedna taková možná příznačná epizoda. Bratr Václav Horal, který kandidoval na funkci místopředsedy ČsOL, nebyl zvolen a tak požádal o mikrofon a prohlásil, že za této situace, když nebyl zvolen, nemůže zodpovídat za budoucnost ČsOL a tu legionářskou legitimaci roztrhal, čímž se tak sám podle stanov vyřadil z ČsOL. Pokračováním voleb bylo zvoleno

předsednictvo a byl zvolen i Republikový výbor a k všeobecnému velkému překvapení volbami do toho výboru neprošel bratr Příbyl. Je zajímavé, že on, který byl a doposud je vedoucím historické skupiny Armádního sboru, nedostal hlas ani od svých lidí. Tam vidím začátek, nebo další stupeň, nebo bod těch zmatků, které nastali potom. Jak už to bývá, ten, který prohraje, se buď s prohrou smíří a řekne si „byli lepší“ a jde dál a nebo se s tím nesmíří a hledá všude nějaký podfuk a vnitřního nepřítele. Jak to, že právě já jsem nebyl zvolen, jak je to možné - nehledá chybu sám u sebe, ale u všech kolem. To je, podle mne, zřejmě to, co se stalo s bratrem Václavem Příbylem a některými ostatními.

Přesto, že všechny ty komise byli pod kontrolou „výchoďáků“, byly výsledky sněmu z jejich strany neustále zpochybňovány. Zejména to, že na poslední chvíli dostávali novodobí veteráni legitimace ČsOL. Ale opět tito kritici poněkud zapomněli, že před sněmem v roce 2004 bylo v rozhodnutí, které podepsal bratr Špaček a bratr Příbyl, řečeno, že legitimace těchto skupin mají stejnou právoplatnost jako legitimace ČsOL. Přesto však podle toho, co jsem slyšel, byla provedena výměna legitimací na poslední chvíli právě na žádost bratra Václava Příbyla.

Podle posledního průzkumu má ČsOL cca 4200 členů, z toho je asi 1000 sympatizantů, asi 1000 pozůstalých, 1000 novodobých veteránů a asi 1200 zahraničních vojáků. Tento počet se bude samozřejmě velice rychle měnit, protože my staří veteráni, kterým je průměrně přes 85 let, budeme velice rychle odcházet a stav se bude snižovat. Naproti tomu se bude zvyšovat počet novodobých veteránů. To je skutečnost, s kterou je nutno počítat a postupně přenášet veškerou tíhu ČsOL na ty mladé.

Dalším takovým bolavým problémem byla otázka hotelu Legie. Ti staří veteráni se nažili dokazovat, že nové vedení se snaží tento hotel vytunelovat a že se jim nejedná o nic jiného než získat peníze na úkor ostatních. Zapomínají však, že v nových stanovách je ustanovení o majetku obce, které tam dali právě novodobí váleční veteráni – a sice, že o hotelu Legie (*jediném majetku ČsOL*), může rozhodovat výhradně sněm ČsOL a nikoli jednotlivec nebo malá skupina lidí, jak tomu bylo do té doby. Názory na tento hotel byly někdy opravdu skutečně prapodivné, slyšel jsem od bratra Špačka i jiných, že někteří navrhovali, aby byl hotel prodán a majetek byl rozdělen mezi „zasloužilé“ veterány. Čili nezáleželo jim na budoucnosti ČsOL, ale na obohacení vybraných osob, snad aby měli nějaký lepší pohřeb nebo co - nevím. Byl jsem přítomen zhruba někdy v únoru na zasedání tzv. statutárů tzn. předsedy a místopředsedů ČsOL, kde se o otázce majetku a otázce hotelu samozřejmě velice podrobně jednalo. Tam byly dva názory. Jeden, který podporoval předseda Budinský a místopředseda Sitta, kteří nechali zpracovat právníkové rozbory. Jejich výsledkem bylo, že není možno nájemce vyhodit nebo se s ním soudit, protože dosavadní dodatky smluv jsou tak komplikované a ne zrovna ve prospěch ČsOL. Druhý názor, který propagoval bratr Alexandr Beer, byl okamžitě nájemce vyhodit. Nejsem právník, ale dovedu si dobře představit, jak by to asi dopadlo, kdyby byl nájemce vyhozen bez ohledu na podepsanou smlouvu a její dodatky. Ten by se samozřejmě vyhodit nenechal, došlo by to k soudu, tzn. že soud by byl hotov někdy za dva tři roky a mezi tím by ČsOL nedostala ani korunu, protože předpokládaný výnos by byl uložen

u nějakého notáře až jak dopadne výsledek soudu. *(Ten by byl jistě nějak ukončen, někdo by prohrál někdo by vyhrál a ta strana, která by prohrála, by samozřejmě podala odvolání a táhlo by se to dál. Čili ČsOL by byla úplně na suchu a nemohla by prakticky existovat)*. Při tomto jednání statutárního orgánu požádal bratr Alexandr Beer také o zaplacení asi 80 obědů na nějakou jejich schůzi, která se měla konat 12. března 2008, ale to mu bylo odmítnuto, protože finanční situace byla v té době naprosto mizerná a v ČsOL nebyly vůbec žádné peníze - ani na zaplacení nějakých dlužných částek, které bylo nutno bezprostředně zaplatit. Mimo to také bratr Beer nedokázal zdůvodnit, co to toho 12. března má být vůbec za schůzi a zda je to aktivita ČsOL. Na onom zasedání 12. března 2008, které organizoval bratr Beer, došlo k něčemu pro mě naprosto neuvěřitelnému a překvapivému. Já jsem byl požádán předsedou ČsOL, abych se z titulu funkce čestného předsedy ČsOL také zúčastnil, ač jsem nebyl nikým z organizátorů zván a tak jsem tam šel s ním. Sněmem řádně zvolený předseda ČsOL bratr Budínský nebyl vpuštěn na toto zasedání a byl nejen slovně, ale i fyzicky napaden a nebylo mu umožněno, aby se tohoto zasedání zúčastnil. Odešel, až když byl bratrem Beerem ujištěn, že toto zasedání nepořádá ČsOL. Byl jsem překvapen nejen hrubostí a neurvalostí, ale tou nezměrnou nenávistí, která se tam projevovala vůči novodobému vedení ČsOL. Zajímavé je, že nebyl pozván předseda ČsOL, ale byla pozvána předsedkyně ČSBS Anděla Dvořáková. Zasedání zahájil bratr Beer, který se ve své proslovu věnoval tomu, že oni nesouhlasí s výsledky voleb sněmu ČsOL, že byli zmanipulováni, že je nutné udělat nové volby a že nesouhlasí a neuznává dosavadní vedení ČsOL. Ve stejném smyslu potom pokračoval i bratr Václav Příbyl. Hovořilo se také o hotelu a bylo zdůrazňováno, že nové vedení nemá nic jiného v úmyslu než tento hotel vytunelovat a nějakým způsobem se obohatit. A bylo zase opakováno, že je nutné okamžitě vyhodit dosavadního nájemce. Vše bylo těmito lidmi, kteří se zde sešli, přijato bouřlivým aplausem. Požádal jsem o proslov a byl jsem vlastně jediný z těch téměř 100 lidí, který oponoval proti tomu, co se tam děje. Především jsem se ohradil proti tomu, jak byl vyhozen předseda ČsOL a vůbec způsobu, jakým to bylo zahájeno.

Zajímavé bylo složení těch, kteří tam byli přítomni. Bylo tam celkem myslím 96 lidí, z toho byla necelá polovina příslušníků ČsOL a pak tam byli všelijaké spolky, které s ČsOL neměli žádné spojení a velká část lidí tam byla z ČSBS. Ptal jsem se tedy bratra Beera, jakým způsobem byli zvoleni delegáti na toto shromáždění. Bylo mi řečeno, že toto bylo oznámeno na všechny jednoty a tam byli demokraticky zvoleni ti, kteří se tohoto shromáždění zúčastní. Později jsem zjistil, že to bylo úplně jinak – zváni byli pouze tzv. „spolehliví bratři“.

Zahájil jsem své povídání tím, že jsem citoval Voltairův citát: „Já s Vaším názorem naprosto nesouhlasím, ale udělám vše, aby jste ho mohl projevit“. Což tady bylo naprosto porušeno a nebyl dán prostor žádnému oponentovi, nebyla umožněna ani přítomnost dosavadních řádně zvolených funkcionářů ČsOL, především předsedy, aby mohl vysvětlit to, z čeho bylo nové vedení napadáno. Tím byla porušena jakákoli demokracie a také smysl, proč vůbec byla ČsOL obnovena a proč existuje. Byla porušena jakákoli svoboda projevu a já jsem byl jediný, který z té téměř stovky přítomných, si dovolil mít nějaké námitky.

Připomínalo mi to minulý komunistický režim, který také praktikoval zásadu, že kdo není s námi, je proti nám a každý, kdo je proti nám, musí být

umlčen, zašlapán, zničen. Upozornil jsem také na znění Stanov ČsOL, že každý příslušník ČsOL má stejné povinnosti ale také práva a že není možné rozdělovat příslušníky ČsOL na nějaké velké hrdiny, pak menší hrdiny a nakonec nějaký pleps, který do toho nemá co mluvit. Upozornil jsem také na to, co jsem již řekl dříve, že prostě není možné dosavadního nájemce vyhodit a neuvážít důsledky, které by takové vyhození přineslo. Upozornil jsem také na to, že průměrný věk zahraničních vojáků je kolem 90 až 85 let a že v tomto věku je již nesmysl snažit se získat nějaké funkce, někde se cpát a něco se snažit organizovat, že na to prostě již nestačíme. Nestačíme již chápat to, co se dnes kolem děje a že jedině ti novodobí, kteří v tom vyrostli, jsou schopni něco kloudného vymyslet a něco zařídit a něco dotáhnout do konce.

Zmínil jsem se také, že to rozdělování na východ a západ opět platí a že AS se od svého zřízení snaží o ovládnutí ČsOL. Také že je to otázka osobních ambicí několika jednotlivců. Nakonec jsem prohlásil, že s tím, co jsem tu zažil a viděl, nesouhlasím a že budu bojovat proti tomu, avšak ne těmito metodami, které jsem tady zažil, ale takovým způsobem, který je v každém demokratickém spolku běžný. Ještě jsem se zmínil také o tom, že pokud chtějí dělat nějaké obstrukce a protiakce, musí se držet striktně stávajících Stanov ČsOL.

Když jsem ještě před tímto shromážděním mluvil s předsedkyní ČSBS Andělou Dvořákovou a ptal jsem se jí, proč je pozvaná na tuto schůzi, řekla mi, že neví a že se bude držet zpátky a bude tam pouze pozorovat. Ovšem to se nakonec nesplnilo. Pronesla velice plamenný projev a jasně se přiklonila k těm, kteří tuto akci pořádali. Rád bych věděl, jak by se ona tvářila, kdyby se někdo tímto způsobem snažil ovlivňovat funkci a činnost ČSBS, asi by se velice bránila. Zajímavé je také to, že v jednom návrhu na řešení situace s hotelem Legie, který tam pronesl bratr Příbyl bylo, že když to nevyjde, tak se mohou vrátit do lůna ČSBS. Po další diskusi byly nějaké volby, kde bylo zvoleno nějaké předsednictvo, nějaké výbory a z každého spolku, které tam byly přítomny, byli zvoleni 4 zástupci. Když jsem potom dodatečně uvažoval o celém průběhu tohoto shromáždění, uvědomil jsem si jednu zajímavou věc. Z těch 96 lidí byla necelá polovina příslušníků ČsOL a ostatní byly spolky, které nemají s ČsOL vůbec nic společného. Ptám se tedy, jak je tedy možné, že tito lidé, kteří nemají s ČsOL nic společného jsou tam zváni a přizváni k rozhodování, co se má s ČsOL stát a co se s ní nemá stát. To je přeci naprostý nesmysl. Nebyl jsem tam do konce schůze, ale slyšel jsem, že tam byla vyrobena jakási rezoluce, kde se staví proti stávajícímu vedení, zpochybňují minulé volby a žádají nové.

Také jsem se dozvěděl, jak to bylo se zvaním účastníků tohoto setkání. V hotelu Legie v dolní části bylo zasedání tohoto spolku a v horní části měla zasedání jednota Prahy 2, kde je zástupcem předsedy bratr Beer. Když se před tím zasedáním objevil její předseda, tak jsem se ho ptal, zda věděl něco o tomto setkání. Nevěděl vůbec nic, přestože je Beer jeho zástupcem. To je jeden důkaz toho, jak se volili účastníci. Druhým důkazem je skutečnost, že v textu pozvánky na toto shromáždění byla jedna pasáž, kde bylo řečeno „pokud se nebudeš moci zúčastnit této schůze, předej tuto pozvánku někomu spolehlivému, pokud možno z východního sboru“. Třetí důkaz byl, že den před tím bylo zasedání Prahy 6 a tam o ničem, že se vůbec něco takového koná, nikdo nic nevěděl. Takže nebylo žádné demokratické volení na tuto schůzi, ale pozvánky byly prostě zaslány pouze

těm, o kterých bylo přesvědčení, že budou souhlasit s tím, co tam oni chtějí udělat. Někteří funkcionáři ČsOL si představují, že je to nějaká vojenská jednotka a oni že jsou těmi veliteli a generály, kteří mohou rozhodovat a přikazovat. To je naprostý omyl. Funkce v ČsOL znamená službu a pokoru a nikoli velitelský post.

V sobotu po této schůzi se stalo něco naprosto nečekaného a prapodivného. Policií byl chycen Václav Příbyl jak šmejdí v kanceláři předsedy ČsOL bez toho, aby s tím předseda souhlasil a nebo o tom byl byť i jen informován.. Příbyl, protože již neměl žádnou funkci, neměl mít také žádné klíče. Z toho je možné soudit, že se tam dostal ilegálně. Byl však chycen, jak odnáší oficiální dokumenty a tiskoviny ČsOL. Klíče k tomu mu mohli půjčit pouze někteří ze zástupců ČsOL a nebyl to ani místopředseda Sitta ani předseda Budinský a ani bratr Chejstovský. Václav Příbyl se podle Policie nejprve vydával za předsedu ČsOL, ale v tom tam přišel Budinský a řekl, že on je předseda a že Příbyl předsedou není. Je to obrovská ostuda! Nebetyčné a nedůstojné chování, které si u plukovníka, který bojoval za svobodu ve druhé světové válce, nedovedu vůbec vysvětlit. Tím se ovšem také vysvětlilo to, jak bylo možné, že tzv. koordinační výbor používal tiskopisy s hlavičkou ČsOL na pozvánky a na různá prohlášení, která publikovali a rozesílali tajně bez vědomí oficiálních představitelů a vedení ČsOL. Uvedli tím spoustu lidí ve zmatek, protože nikdo nemohl tušit, co je a co není oficiálním sdělením ČsOL.

Ve čtvrtek 27. března 2008 proběhlo v reakci na pomlouvačný článek v deníku Právo natáčení s televizí, ale to bylo odřeknutou předsedou Budinským pro nepřipravenost, protože se nevědělo, co mezi tím ta druhá skupina udělala a nemohlo se tedy reagovat na to, co se děje.

V pátek 28. března 2008 byla odpoledne Tisková konference oficiálních představitelů ČsOL, kde bylo přítomno několik novinářů a kde dosavadní řádně zvolené vedení reagovalo na to, co se rozehrálo v médiích. Byl jsem požádán o svůj projev a já jsem tam zhruba opakoval to, co jsem tady naznačil, o čem jsem mluvil na schůzi 12. března 2008.

Na sobotu 29. března 2008 byla svolána již delší dobu schůze předsedů jednot ČsOL a sešlo se jich přibližně 52. Byli pozváni a přítomni též dotyční oponenti, Beer, Příbyl, Kuchyňka aj. Čili žádné vyhazování těch, kteří nesouhlasili, ale měli možnost, aby se k tomu, co se tam děje a s čím nesouhlasí, vyjádřili. Protože byly obavy, aby příslušníci této druhé skupiny hned od začátku nenarušovali průběh zasedání, byl ihned ze začátku Sittou, který řídil tuto schůzi, nastíněn jasně program, který byl odsouhlasen a volná debata byla odsunuta až na závěr základní části jednání předsedů jednot ČsOL. To bylo odsouhlaseno a tato část prošla bez nějakých komplikací. Materiály o této schůzi tak jako o všech minulých jsou samozřejmě zasílány všem jednotám, takže by bylo zbytečné se o tom nějak podrobněji šířit.

Chtěl bych však zdůraznit několik věcí. Bylo důležité, že předseda Budinský názorně a podrobně nastínil, jaká je finanční situace ČsOL, která rozhodně není růžová, ale zatím podle toho, co bylo předneseno, jsou veškeré dluhy zaplacený a splněny. Bratr Sitta nastínil finanční plán pro letošní rok. Byly tam také

projednávány jednoty ČsOL, které se doposud neozvali na výzvy ústředí a je tedy otázka, zda tyto jednoty vůbec existují a fungují. Bylo řečeno, že budou postupně navštíveny, aby bylo zjištěno, jak to s nimi vypadá. Bylo tam několik zajímavých hlášení předsedů jednot ČsOL zejména je dobré porovnat si, jakým způsobem zpracovávala své hlášení jednoty Brno 2 a jednoty Mladá Boleslav. To první bylo dlouhé, rozvláčné a takové starodávné a to druhé bylo vidět, že je to zpracováno mladými lidmi, bylo stručné, krátké a k věci. Pak mě velice zaujal příspěvek jednoty ČsOL z Mělníka. Tam bylo jasně rozpoznáno, o co se vlastně jedná a bylo to velice jasně řečeno, také bylo jasně řečeno, že tato jednoty nechce mít nic společného s tím, co se děje mimo současné řádně zvolené vedení ČsOL, a že podporují řádně zvolené vedení ČsOL. Palička tam přednesl usnesení, které bylo vytvořeno v hotelu DUO předešlý den na tzv. Koordinačním výborem podvodně organizované schůzce, kde byl přednesen i jeden zajímavý požadavek, a to, že musí být předsedou ČsOL zahraniční voják druhého zahraničního odboje. Jak to v demokratickém volebním řádu udělat si nedovedu představit. Vystoupil tam také jeden předseda ČsOL, který je současně předsedou základní organizace ČSBS a zřejmě má nyní nějaké problémy, kam se vlastně připojit. Je samozřejmě normální, že je někdo členem několika organizací, v tom to není, ale teď po proslovu předsedkyně ČSBS Anděly Dvořákové 12. března 2008, kde se ostře přiklonila k těm, co se snaží bořit ČsOL, mám pocit, že toho dvojčlenství velice ubude. Já sám jsem byl doposud členem ČSBS, ale končím. Po obědě, kdy byl ukončen tento základní program informací, které potřebovalo současné vedení ČsOL oznámit a informovat jednoty, byla zahájena druhá část – otevřená diskuse. Protože jsem tušil, že by se to mohlo zvrtnout, přihlásil jsem se o slovo a pronesl jsem tam krátký projev, kde jsem zdůraznil především to, že je důležité, aby ČsOL zůstala jednotná, aby byly odstraněny všelijaké debaty nebo nějaké náznaky rozdělování obce, pokud někdo má nějaké takové úmysly, je třeba dodržovat Stanovy a řešit vše demokratickým způsobem a nikoli nátlakem tak, jak se to stalo toho 12. března.

Opakoval jsem víceméně to, co jsem říkal již toho 12. března a později na tiskovce, především jsem zdůraznil stárnutí zahraničních vojáků a nesmyslnost, aby se někdo v 85 nebo 90 letech pouštěl do nějakých funkcí a že je nutná spolupráce s těmi novodobými veterány, kteří musejí převzít tu pochodeň a vést to dál. Opakoval jsem také to, že ten poslední sněm byl zřejmě správně veden, že tam nebyly žádné podfuky a že znevažování toho sněmu je otázka pouze nesplněných ambicí jednotlivců, kteří se nedostali ani do výboru. V následné debatě nedošlo k žádným excesům, výpadům nebo urážením, akorát když jsem se zmínil o tom, že v kancelářích někdo šmejdil, tak Příbyl tam stál a prohlásil: „tak já jsem ten zloděj“. Považoval jsem také v tom svém povídání za nutné, aby tato otázka byla řádně objasněna a po tom mém projevu MUDr. Budinský přesně vysvětlil, jak k tomu došlo, že již bylo delší dobu podezření, že se tam ztrácejí věci a že právě tak tam byl přichycen Příbyl. Policie samozřejmě tuto záležitost vyšetřuje dál a nevím, jaký bude výsledek, jak toto skončí. Ovšem podle chování Příbyla, jak později napadl před kanceláří předsedu a ostatní, mám pocit, že si vůbec neuvědomuje, co provedl. Předseda jednoty v Litoměřicích, Kuchyňka, byl na sněmu zvolen předsedou Rozhodčí rady a požadoval, že on tedy musí udělat nějaký závěr a že by měla být vypracována také nějaká rezoluce. S tím se ovšem nepočítalo, protože to byla pracovní porada a dělat nějakou rezoluci na pracovní poradě je celkem nesmysl, ale MUDr. Sitta na tuto žádost,

kteřá byla několikrát opakována, pak stvořil nějakou takovou rezoluci, ve které se říká, že ČsOL nesouhlasí s rozbíjením skupiny, která se vytvořila, asi nějak tak v tomto smyslu, já si to již nepamatuji, ale v těch materiálech to všechno jistě je. A potom se hlasovalo o této rezoluci. Já jsem slepý a neviděl jsem to, samozřejmě, ale bylo mi potom řečeno, že nejdříve byla otázka, kdo souhlasí, tak se zvedli nějaké ruce, pak otázka kdo nesouhlasí, žádná ruka se nezvedla, kdo se zdržel hlasování, žádná ruka se nezvedla. Čili ani ti, kteří jsou v té druhé skupině, v té skupině hotelu DUO, abych to tak nazval, tak nedokázali ani zvednout ruku proti této rezoluci. Je zajímavé, že Beer a Kuchyňka byli na posledním sněmu zvoleni do funkcí jako místopředseda a předseda komise a přesto, že neuznávají výsledky tohoto sněmu a jsou v té opozici, pořád používají své funkce. Beer pořád dělá místopředsedu a Kuchyňka dělá předsedu komise. To nedovedu pochopit a připadá mi to, jako sezení na dvou židlích. Obvykle dopadne tak, že kdo sedí na dvou židlích, dopadne mezi ně. Měli by se tedy rozhodnout, kam vlastně patří.

Myslím, že to je asi vše, co jsem chtěl říct, jaké jsou mé názory. Jsem si vědom toho, že tak jak to již bývá, že někteří s tím budou souhlasit, mnoho jich s tím bude nesouhlasit a už jsem slyšel i nějaké takové nařčení, že jsem nějaký zrádce, ovšem na to já jsem zvyklý, za minulého režimu jsem byl odsouzen za velezradu na doživotí.

Je velice důležité, aby jednoty byly informovány o všem, co se děje, aby dostaly zápisy ze všech porad, aby si mohly udělat úsudek a aby se rozhodly, obrazně řečeno, zda patří do hotelu Legie nebo do hotelu DUO. Aby se zamyslely nad tím, co se děje, ne aby podléhaly nějakým nátlakům, ale aby uvažovaly vlastním rozumem. Aby jediným požadavkem a jediným cílem byla jednota ČsOL bez jakýchkoli zmatků a oponentů. Aby byla ČsOL zachována jako demokratická, svobodná, spravedlivá a slušná organizace. Kde se zachovává slušnost a tolerance a ne hrubost a nenávisť.

V Praze 26. dubna 2008

Gen. Tomáš Sedláček
čestný předseda ČsOL

Setkání Spolku pro vojenská pietní místa, jednot ČsOL Český Brod a příznivců na Moravě

Na úvod je nutno podotknout jediné a to zásadní, že **z Petrovy strany bylo vše perfektně zabezpečeno! Vřelý dík!**

Vůbec první setkání účastníků Projektu mapování VPM spojené s uctěním památky obětí válek v obci Hrušky se uskutečnilo v termínu 18.-20.4. 2008.

Páteční příjezd byl poněkud překombinován malým nedorozuměním, ale nakonec se všichni živi a zdraví ubytovali ve velmi kvalitním a pěkném Kulturně společenském centru (KSC).

Účast byla velmi hojná: Pepa a Jana, Vladimír a Diana, Jan, Aleš s manželkou, Olda s paní a samozřejmě Petr. V sobotu se připojili další, výjezdní tým z Třebíčska – Radek a Jirka a večer Dolin, Radim a Jirka.

Co se týče programu, v pátek proběhlo velmi vřelé a přátelské posezení ve sklípku pana Nešpora spojené s ochutnávkou a konzumací místního vína. Nutno podotknout, že velice dobrého.

V sobotu, po opulentní snídani, opět nutno pochválit Petra, proběhlo dozdobení kytic, čehož se ujal Vladimír. A poté celý Spolek položil kytici u památníku rudoarmějce, kde nás Petr informoval o jeho symbolice, době a důvodu vzniku, lehce nastínil průběh bitvy u Ořechova v rámci Bratislavsko-brněnské operace vojsk 2. ukrajinského frontu a jednotek Rumunské královské armády pod velením maršála R.A. Malinovského. Po tomto aktu se celá skupina přesunula obcí o

několik set metrů dále k pamětní desce připomínající činnost paraskupiny Clay-Eva v průběhu 2.sv.války. Zde proběhla zajímavá diskuze Petra s jednou místní občankou, proč Spolek neinformoval občany dopředu o konané akci, že se mohli účastnit i místní obyvatelé. Tak snad příště...

Poté následoval další přesun k místní základní škole, kde jsou desky legionářů, zahraničních vojáků a Rudé armády. I zde došlo k uctění památky všech obětí válek. Petr nás seznámil s hrůzným a bizarním válečným příběhem, kdy cizí sebevražda zmařila lidský život. Zavzpomínal i na další osoby zde uvedené.

Nutno podotknout, že činnost Spolku v obci nezůstala nepovšimnuta! Z operativně přistavené pojízdné tribuny pozdravil Spolek pro VPM starosta obce Hrušky Josef Trechta a dotazoval se na naši činnost. Po vyčerpávající odpovědi, jež ho viditelně uspokojila, popřál členům Spolku VPM klidný průběh dalších akcí konaných nejen na území jím spravované obce.

Další a velmi příjemnou akcí byla návštěva centra Lednicko-Valtického areálu, samotné Lednice. Zde proběhla kulturně

turistická část setkání.

Návštěva zámeckého skleníku, procházka lednickým parkem s výšlapem na ochoz minaretu. Prohlídka Janohradu s cestou do Valtic i zastavení u Tří grácií. Od dalších procházek bylo upuštěno z důvodu nepřízně počasí.

Po návratu proběhlo malé pracovní setkání spolku v prostoru KSC Hrušky.

Krátce k některým bodům:

- Pepa podal informace o tom, co se děje celkově ve Spolku a hlavně o činnosti ČSOL, o možnosti publikační činnosti a jejím finančním pokrytí z různých zdrojů,
- obvyklá debata na téma šablona na vkládání dat, admin a další vkladači dat, mapové aplikace, třetí fáze projektu,
- velmi zajímavá byla prezentace Třebíčské skupiny o jejich vlastní činnosti a dalších možných projektech v oblasti historických událostí a jejich prezentace,
- opětovné schválení základní části spolkového loga aj.

Poté se celá společnost přesunula do místní Hasičské zbrojnice, kde setrvala v družném a přátelském hovoru i o některých ožehavých tématech. Jak již bývá zvykem. Ale všichni obdivovali a podrobně zkoumali vojenskou techniku zaparkovanou v prostoru konání akce, což dokládá přiložený snímek.

Škoda, že šlo jen o statickou ukázkou. Snad tedy příště!

V neděli se konala návštěva Mikulčického hřbitova, a názorná ukáзка činnosti spolku pro VPM v praxi. I zde se diskutovalo navzdory „jasné“ metodice, co a jak zaznamenávat, co do badatelný atd...

Odtud se celá zbylá společnost přesunula na slovanské hradiště v Mikulčicích. Zde absolvovala prohlídku „nejstaršího VPM“, hrobů dynastie Mojžírovců. A pak za velmi pěkného počasí procházku celým areálem hradiště a okolních archeologických památek spojených s Velkou Moravou. Po té následoval návrat do obce Hrušky, naložení tekutých suvenýrů a klidný odjezd domů.

Na závěr nutno podotknout, že setkání bylo velmi příjemné a pohodové. Přestože z některých Petrových nedělních poznámek zaznívalo, že akce byla první a poslední. Možná by stálo za zvážení, zdali podobnou akci neopakovat na podzim. Burčák?

Zápis ze schůze jednoty ČsOL v Českém Brodě

konané dne 21. června 2008

účast : Josef Přerovský, Martin Brynych, Jan Kincl, Stanislav Kain, Olda Tetur, Vladimír Štrupl, Vladimír Šíma

Sešli jsme se na 13. hodinu v sále restaurace U Bedrničků, odkud jsme po chvíli vyrazili na Českobrodský hřbitov, kde jsme položili kytice u pomníků obětí 2. světové války a u hrobu obětí 1. světové války a to nejen z důvodu naší schůze, ale i protože se blíží Den ozbrojených sil České republiky (dříve Den armády, 30.6.). Poté jsme ještě položili kytici u pomníku obětí povstání v květnu 1945. Přičemž na posledně zmíněném místě jsme provedli i menší údržbu.

Následovala prohlídka Českého Brodu s výkladem, který podal Martin, cesta byla

naplánovaná tak, abychom mohli vidět co nejvíce místních VPM, tedy okolo desky B. Nezavdala, Suvorova, pomníku a desky na náměstí, desky na Sokolovně, na gymnáziu. V průběhu procházky jsme založili i jednu skrýš pro hru geocaching.

A přes Brodské muzeum jsme se opět přesunuli do restaurace, kde od 15. hodiny začala schůze.

Předseda nás důkladně seznámil s děním v obci, neb je v republikovém výboru ČsOL, následovalo předání dalších průkazů a členských odznaků.

Následovala revizora jednoty, kterým byl jednomyslně zvolen Honza Kincl.

Martin dále informoval o probíraných tématech v historicko dokumentační komise jejímž je členem.

Následoval křest prvního vydaného svazku z knihovny Spolku pro vojenská pietní místa, o.s. „Vojenská pietní místa města Český Brod“. Na činnosti tohoto spolku, stejně jako na vlastním mapování se naše jednotka podílí více než velkou měrou. Kniha je ke stažení na webu zmíněného spolku.

Bratr Šíma nám poté poutavě vyprávěl nejen o sobě, ale i o svém otci, legionáři Antonínu Šimovi. Ale i jeho osudy a vojenská služba byly velmi zajímavé. Honzin se zavázal, že tyto informace včetně deníku legionáře Šímy zpracuje spolu s dalšími na kterých už nyní dělá a vše dáme na web.

Martin pak informoval o právě parlamentem schválené novele zákona o válečných veteránech. Pravda daný zákon musí ještě schválit Senát a prezident republiky. Jelikož však zvláště pro novodobé veterány v podstatě nic nepřináší, není třeba se jím i nadále zabývat.

Jelikož jsou schůze naší jednoty více méně putovní, podzimní by se měla konat v Kolíně (říjen nebo listopad).

Foto na titulní stránce : Národní památník v Praze na Vítkově, foto Vladimír Štrupl

Vydává : jednotka Československé obce legionářské v Českém Brodě, jako interní zpravodaj.

Číslo neprošlo jazykovou úpravou, je neprodejné. Originál v elektronické podobě je dostupný na internetových stránkách : www.vets.cz